

Kniha Daniel — číslo padesát tři

Prorocká vidění odhalena: Porozumění posledním dnům skrze Danielovu zkušenost

Jeff Pippenger

2024-01-17

Všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o dnech, v nichž žili.

„Každý ze starověkých proroků mluvil méně pro svou vlastní dobu než pro naši, takže jejich prorokování platí pro nás. To všechno se jim přihodilo jako příklady, a bylo to napsáno k napomenutí nám, na něž přišel konec věků.“ 1 Korintským 10,11. „Neboť jim bylo zjeveno, že ne sami sobě, nýbrž nám sloužili těmi věcmi, které jsou vám nyní zvěstovány skrze ty, kteří vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do nichž věci žádají andělé nahlédnout.“ 1 Petrův 1,12“

„Bible nashromáždila a svázala dohromady své poklady pro tuto poslední generaci. Všechny velké události a slavnostní děje starozákonních dějin se v těchto posledních dnech opakovaly a opakují v církvi.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Daniel představuje Boží lid, který v posledních dnech prostřednictvím prorockého Slova objevil, že byl rozptýlen. Když se probudí k této skutečnosti, je od nich vyžadováno, aby naplnili modlitbu z Leviticus 26, a také modlitbu za porozumění poslednímu prorockému tajemství, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, jak je to znázorněno Danielovou modlitbou ve druhé kapitole. Jestliže a kdykoli vstoupí do Danielovy zkušenosti, anděl Gabriel se jich dotkne, poučí je a promluví k nim, aby jim dal „dovednost a porozumění“. Moudří jsou ti, kdo „rozumějí“ „rozmnožení poznání“, když je odpečetěno prorocké tajemství.

I poučil mě, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych ti udělil moudrost a porozumění. Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšlo slovo a já jsem přišel, abych ti je oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj té věci a zvaž to vidění. Daniel 9,22.23.

Vidění, kterému je Daniel vyzván, aby porozuměl, je vidění „mareh“ zjevení. Gabriel nedokončil dílo, které mu bylo v osmé kapitole svěřeno, když mu bylo řečeno, aby Danielovi umožnil porozumět vidění „mareh“. V deváté kapitole se vrátil, aby dokončil výklad. V deváté kapitole již Daniel nežije v období babylónského království, nýbrž v dějinách medo-perské říše.

Když Gabriel Daniela vyzývá, aby „porozuměl té věci“ a aby „uvážil vidění“, označuje tím proces mentálního rozlišování, který chce, aby Daniel uplatňoval. Slova přeložená jako „porozumět“ a „uvážit“ jsou totéž hebrejské slovo. Tím slovem je „biyn“ a znamená mentálně oddělovat. Hebrejské slovo přeložené jako „věc“ je „dabar“ a znamená „slovo“. Gabriel tedy informuje Daniela a ty, které představuje v posledních dnech, aby správně rozdělovali slovo pravdy.

Snaž se osvědčit se před Bohem jako dělník, který se nemusí stydět a který správně rozděluje slovo pravdy. 2 Timoteovi 2,15.

Slovo „matter“ užívá také Daniel v desáté kapitole, v prvním verši, kde je třikrát přeloženo jako „thing“.

Ve třetím roce Kýra, krále perského, bylo zjeveno slovo Danielovi, jehož jméno bylo Belšasar; a to slovo bylo pravdivé, ale určený čas byl dlouhý; i porozuměl tomu slovu a měl porozumění vidění. Daniel 10,1.

V daném verši je slovo „vidění“ viděním „mareh“, tedy viděním zjevení, a Daniel porozuměl jak věci (záležitosti), tak i vidění („mareh“). Ve dvacátém třetím verši deváté kapitoly Gabriel poučil Daniela, aby správně rozlišoval mezi záležitostmi a viděním, a v prvním verši desáté kapitoly rozumí jak záležitosti (věci), tak vidění („mareh“). Gabriel v deváté kapitole Daniela upozorňuje, aby rozpoznal rozdíl (správně rozlišoval) mezi záležitostmi a viděním. Vidění je vidění „mareh“ a „záležitost“ neboli „věc“ je vidění „chazon“.

V osmé kapitole jsou obě vidění ztotožněna a je zaznamenáno rozlišení, protože Daniel si přál porozumět vidění „chazon“, avšak Gabriel dostal pokyn, aby Danielovi umožnil porozumět vidění „mareh“. Když Gabriel začíná své dílo, aby Danielovi umožnil porozumět „té věci“ a „vidění“, upozorňuje Daniela, aby si povšiml, že jde o dvě různá vidění.

A poučil mne, mluvil se mnou a řekl: Daniele, nyní jsem vyšel, abych ti udělil dovednost a porozumění. Na počátku tvých úpěnlivých proseb vyšlo slovo, a já jsem přišel, abych ti je oznámil; neboť jsi velmi milovaný. Proto porozuměj slovu a zvaž vidění. Sedmdesát týdnů je ustanoveno nad tvým lidem a nad tvým svatým městem, aby bylo dokončeno přestoupení, učiněn konec hříchům, vykonáno smíření za nepravost, uvedena věčná spravedlnost, zapečetěno vidění i prorockví a pomazán Nejsvětější. Proto věz a rozuměj: od vyjití slova o navrácení a znovuvybudování Jeruzaléma až k Mesiáši Vůdci bude sedm týdnů a šedesát dva týdnů; znovu bude vybudováno prostranství i hradba, a to v časech soužení. A po šedesáti dvou týdnech bude Mesiáš zahlazen, ale ne pro sebe; a lid knížete, který přijde, zničí město i svatyni; a jeho konec bude jako přival, a až do konce války jsou určena zpustošení. A on potvrdí smlouvu s mnohými na jeden týden; uprostřed toho týdne zastaví oběť i přídavnou oběť a pro rozšíření ohavností ji učiní zpustošenou, až do dokonání; a to, co je určeno, bude vylito na zpustošené. Daniel 9,22–27.

Gabriel si přál, aby Daniel rozpoznal, že prvky jak vidění „chazón“, tak vidění „mar'eh“ budou obsaženy ve výkladu, který mu podával. Výklad se měl týkat obou vidění a Danielovou odpovědností bylo správně rozlišit vidění, které pojednávalo o pošlapání svatyně a zástupu, od vidění, které vedlo ke zjevení Krista v Nejsvětější svatyni dne 22. října 1844.

Gabriel ukazuje, že od výnosu Artaxerxa z roku 457 př. Kr. bude čtyři sta devadesát let „odříznuto“ od dvou tisíc tří set let vidění o večerech a jitrech, které bylo zvláště pro Židy. Ve verších právě citovaných je slovo „určeno“ uvedeno třikrát, avšak jde o dvě různá hebrejská slova, která jsou v těchto verších obě přeložena jako „určeno“. Poprvé je výraz „určeno“ uveden ve verši dvacátém čtvrtém a toto hebrejské slovo je „chathak“ a znamená „odříznout“.

Ukazuje, že Izraeli byla dána doba zkušební lhůty, která začala třetím dekretem Artaxerxovým a skončila ukamenováním Štěpána v roce 34 po Kr. Čtyři sta devadesát let bylo „odděleno“ a

představovalo kratší prorocké období uvnitř delšího proroctví o dvou tisících třech stech letech. Číslo „čtyři sta devadesát“ je symbolem zkušební doby, jak o tom svědčí Ježíš.

Tu přistoupil k němu Petr a řekl: Pane, kolikrát proti mně zhřeší můj bratr, a odpustím mu? Až sedmkrát? Ježíš mu řekl: Nepravím tobě: Až sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát. Matouš 18,22.

Odpuštění má svůj konec a tento konec je znázorněn číslem „čtyři sta devadesát“. „Čtyři sta devadesát“ let představuje pro Židy období zkušební doby od jejich vysvobození až do chvíle, kdy při ukamenování Štěpána naplnili míru své zkušební lhůty. „Čtyři sta devadesát“ let je také spojeno s kletbou „sedminásobku“ v Leviticu dvacet šest. V celé Bibli jsou pouze dvě místa, která se zmiňují o tom, že země bude požívat svých sobot. První se nachází v Leviticu dvacet šest.

A jestliže mne přes to všechno neuposlechnete, ale budete mi odporovat, tedy i já vám budu v prehlivosti odporovat; a já, já sám, vás budu sedmeronásobně trestat za vaše hříchy. A budete jíst tělo svých synů, i tělo svých dcer budete jíst. A zničím vaše výšiny, porážím vaše modly a uvrhnu vaše mrtvá těla na mrtvá těla vašich model, a má duše si vás zoškliví. A vaše města obrátím v trosky, vaše svatyně uvedu v zpusť a neucítím libou vůni vašich kadidel. A uvedu zemi v zpusť; a vaši nepřátelé, kteří v ní budou bydlet, užasnou nad ní. A rozptýlím vás mezi pohany a vytrasím za vámi meč; a vaše země bude zpustošená a vaše města budou v troskách. Tehdy bude země požívat svých sobot po celý čas, co bude ležet pustá, zatímco vy budete v zemi svých nepřátel; tehdy země odpočine a bude požívat svých sobot. Po celý čas, co bude ležet pustá, bude odpočívat; protože neodpočívala ve vašich sobotách, když jste na ní bydleli. Leviticus 26:27–35.

Trest „sedmi časů“, o němž je ve dvacáté šesté kapitole čtyřikrát zmínka, ukazuje, že když bude Boží lid rozptýlen, země pak „bude užívat svých sobot“. Daniel a tři hodnostáři byli rozptýleni do země nepřátel v naplnění Mojžíšova prokletí a ono sedmdesátileté rozptýlení bylo symbolickým názorným poučením o rozptýlení trvajícím dva tisíce pět set dvacet let. Bylo to prorocké názorné poučení, podobné Eliášovým třem a půl letům sucha během pronásledování Jezabel. Tři a půl roku představovaly tři a půl prorockého roku, což se rovnalo tisíci dvěma stům šedesáti letům papežské vlády od roku 538 až do roku 1798. Sedmdesát let bylo symbolem „sedmi časů“, stejně jako tři a půl roku byly symbolem pouště trávající tisíc dvě stě šedesát let. Sedmdesát let Danielova zajetí, označených Jeremiášem, představovalo „čtyři sta devadesát“ let.

A Hospodin, Bůh jejich otců, k nim posílal své posly časně a neustále je vysílal, neboť měl slitování se svým lidem i se svým příbytkem. Oni se však posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a zneužívali jeho proroky, až Hospodinův hněv proti jeho lidu vzplál tak, že již nebylo nápravy. Proto na ně přivedl krále Chaldejců, který jejich mladé muže pobil mečem v domě jejich svatyně a neslitoval se ani nad mládcem ani nad pannou, ani nad starcem ani nad tím, kdo se skláněl stářím; všechny je vydal do jeho ruky. A všechny nádoby Božího domu, veliké i malé, i poklady Hospodinova domu a poklady krále i jeho knížat, to všechno odnesl do Babylóna. Boží dům vypálili, jeruzalémskou hradbu zbořili, všechny jeho paláce spálili ohněm a všechny jeho vzácné nádoby zničili. Ty pak, kteří unikli meči, odvedl do Babylóna; a byli otroky jemu i jeho synům až do kralování perského království, aby se naplnilo

Hospodinovo slovo skrze ústa Jeremjášova, dokud země nepožila svých sobot: po všechen čas, kdy ležela zpustošená, zachovávala sobotu, aby se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra, aby se naplnilo Hospodinovo slovo vyslovené ústy Jeremjášovými, vzbudil Hospodin ducha Kýra, krále perského, takže dal provolat po celém svém království a také to vydal písemně těmito slovy: Toto praví Kýros, král perský: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes, a on mi přikázal, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Hospodin, jeho Bůh, buď s ním, ať vystoupí. 2 Paralipomenon 36:15–23.

Jediné dvě zmínky v Bibli o tom, že země užívá svých sobot, se vztahují k rozptýlení Božího lidu a k sedmdesáti letům zajetí, která představovala časové období, jež mělo zemi umožnit, aby užívala svých sobot. To se rovnalo počtu sobot, v nichž Židé nedovolili zemi, aby si odpočinula. To, že země odpočívala sedmdesát let, představovalo celkový počet let, po němž byla páchána vzpoura proti přikázání, aby bylo zemi dopřáno odpočinout. Jednoduchý výpočet ukazuje, že za „čtyři sta devadesát“ let vzpoury připadlo celkem sedmdesát let, během nichž země neodpočívala.

Čtyři sta devadesát let bylo odděleno z dvou tisíc tří set let jako zkušební doba pro Židy a těch „čtyři sta devadesát“ let má přímou souvislost s rozptýlením „sedmi časů“ z 26. kapitoly Leviticus.

Vidění „chazon“ o pošlapání a vidění „mareh“ o zjevení na konci dva tisíce tří set let se od sebe liší, avšak mají přímou souvislost. Stejně jako v případě Daniela mají Boží lidé správně rozlišovat obě vidění a zároveň uznávat jejich vzájemnou souvislost. Sedmdesát let zajetí, které vedly ke třem výnosům dovolujícím Židům vrátit se a znovu vystavět Jeruzalém, představovalo „čtyři sta devadesát“ let vzpoury Židů proti smlouvě, podle níž měla země odpočívat.

Když třetí dekret určil jejich příležitost k návratu a znovuvybudování, bylo jim dáno „čtyři sta devadesát“ let zkušební doby, neboť byli zkoušeni stejným časovým obdobím, v němž jejich neposlušnost vedla ke zničení Jeruzaléma a k jejich rozptýlení. Na konci druhých „čtyř set devadesáti let“ by jejich neposlušnost znovu přivedla zničení Jeruzaléma a jejich rozptýlení mezi pohany.

Rozptýlení sedmdesátiletého zajetí bylo předcházeno „čtyřmi sty devadesáti“ lety vzpoury a po tomto sedmdesátiletém zajetí následovalo dalších „čtyři sta devadesát let“ další vzpoury.

První období „čtyř set devadesáti“ let, které přivedlo zemi k sedmdesáti letům odpočinku, dospělo ke svému závěru zničením Jeruzaléma. Na konci „čtyř set devadesáti“ let, které byly odděleny od dvou tisíc tří set let, byl Jeruzalém znovu zničen, neboť Ježíš vždy znázorňuje konec nějaké věci jejím začátkem.

Sedmdesátileté zajetí doslovného Izraele v doslovném Babylóně bylo symbolem rozptýlení „na sedm časů“ a sestra Whiteová uvádí, že sedmdesát let zajetí doslovného Izraele v doslovném Babylóně bylo předobrazem tisíce dvou set šedesáti let zajetí duchovního Izraele v duchovním Babylóně.

„Boží církev na zemi byla během tohoto dlouhého období neúprosného pronásledování právě tak skutečně v zajetí, jako byli synové Izraele drženi v zajetí v Babylóně během doby

vyhnanství.“ Prophets and Kings, 714.

Tisíc dvě stě šedesát let od roku 538 do roku 1798 bylo předobrazem „sedmi časů“. Na konci sedmdesáti let se Židé vrátili, aby obnovili a znovu vystavěli Jeruzalém. Jejich návrat v průběhu tří výnosů označil počátek (457 př. Kr.) dvou tisíc tří set let vidění „mareh“, které vedlo ke zjevení Krista ve svatyni svatých dne 22. října 1844. Tyto tři výnosy označily počátek prorockého období a k zahájení tohoto prorockého období byly zapotřebí všechny tři výnosy, ačkoli se začali vracet a znovu stavět již při prvním výnosu Kýra.

„V sedmé kapitole Ezdráše se nachází výnos. Verše 12–26. Ve své nejúplnější podobě byl vydán Artaxerxem, králem perským, roku 457 př. Kr. Avšak v Ezdrášovi 6,14 se o domě Hospodinově v Jeruzalémě praví, že byl vystavěn ‚podle rozkazu [na okraji: „výnos“] Kýra, Daria a Artaxerxa, krále perského.‘ Tito tři králové tím, že výnos ustanovili, znovu potvrdili a dovršili, přivedli jej k dokonalosti požadované proroctvím, aby označil začátek 2300 let. Jestliže přijmeme rok 457 př. Kr., dobu, kdy byl výnos dovršen, jako datum onoho rozkazu, ukázalo se, že každé jednotlivé určení proroctví o sedmdesáti týdnech bylo naplněno.“ Velké drama věků, 326.

Od roku 1798 až do roku 1844 vstoupili tři andělé ze Zjevení do prorockých dějin, a právě tak, jako tři výnosy označily počátek proroctví o dvou tisících třech stech letech, tyto tři andělé označili závěr tohoto proroctví. Prorocké období skončilo s příchodem třetího anděla, právě tak, jako začalo s příchodem třetího výnosu, neboť Ježíš vždy ztotožňuje konec věci s počátkem věci.

Židé se začali vracet na základě prvního výnosu a v dějinách druhého výnosu dokončili chrám. Třetí anděl přišel 22. října 1844 a před tímto datem millerité dokončili duchovní chrám, který vyšli z duchovního Babylóna znovu vystavět. Musel být dokončen, neboť 22. října 1844 měl náhle přijít do svého chrámu posel smlouvy. Tím chrámem byl milleritský lid, který 22. října 1844 vstoupil do smlouvy a o němž Petr říká, že byl chrámem.

I vy jako živé kameny jste budováni v duchovní dům, ve svaté kněžstvo, abyste přinášeli duchovní oběti, příjemné Bohu skrze Ježíše Krista. 1 Petr 2,5.

Milleritský chrám byl budován od roku 1798 do roku 1844, což činí čtyřicet šest let, neboli prorocky tři dny, neboť Kristus určil, že k vybudování chrámu jsou zapotřebí tři dny.

Byly blízko židovské velikonoce, a Ježíš vystoupil do Jeruzaléma. I našel v chrámě prodávající voly, ovce i holubice a penězoměnce, jak tam sedí. A když si udělal důtky z provazců, vyhnal všechny z chrámu, i ovce a voly; peníze penězoměncům vysypal a stoly z převracel. A těm, kdo prodávali holubice, řekl: Odneste to odtud; nečiňte z domu mého Otce dům obchodu. Tu se jeho učedníci rozpomněli, že jest psáno: Horlivost pro tvůj dům mne strávila. Židé mu tedy odpověděli a řekli: Jaké znamení nám ukážeš, že činiš tyto věci? Ježíš jim odpověděl a řekl: Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej vztyčím. Tu řekli Židé: Čtyřicet šest let byl tento chrám stavěn, a ty jej vztyčíš ve třech dnech? On však mluvil o chrámu svého těla. Jan 2,13–21.

Sestra Whiteová uvádí, že když posel smlouvy náhle přišel do svého chrámu, jak je to znázorněno v knize Malachiáš, toto proroctví se naplnilo tehdy, když Kristus očistil chrám, jak bylo právě uvedeno v pasáži z Janova evangelia.

„Když Ježíš očistil chrám od kupců a prodavačů tohoto světa, oznámil tím své poslání očistit srdce od poskvrny hříchu — od pozemských žádostí, sobeckých žádostivostí a zlých návyků, které kazí duši. „Aj, já pošli anděla svého, kterýž připraví cestu přede mnou. A hned přijde do chrámu svého Pán, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, po němž toužíte; aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů. Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se ukáže? Nebo on jest jako oheň taviče a jako mýdlo běličů. I sedne, tře a čistí stříbro, a přechistí syny Lévi, a přetaví je jako zlato a jako stříbro, a budou Hospodinu obětovati oběť v spravedlnosti. Malachiáš 3,1–3.‘ Touha věků, 161.“

Chrám ve druhé kapitole Janova evangelia se stavěl čtyřicet šest let a Ježíš řekl, že zbořený chrám znovu postaví ve třech dnech. Období od roku 1798 do roku 1844 činí čtyřicet šest let a označuje příchod tří andělů (dnů) ze Zjevení čtrnácté kapitoly, kteří byli předobrazeni třemi výnosy, jimiž začalo proroctví o dvou tisících třech stech letech. Čtyřicet šest let je obdobím, v němž Kristus znovu vztyčil milleritský chrám, neboť předtím byla duchovní svatyně i duchovní Izrael pošlapávány duchovním Babylónem.

Když Kristus o velikonoční slavnosti na počátku své služby očistil chrám, naplnil proroctví o Poslu smlouvy, který náhle přichází do svého chrámu, jak je uvedeno u Malachiáše. Dne 22. října 1844 Kristus náhle přišel do svého chrámu a trvalo Mu čtyřicet šest let, než znovu vystavěl svůj zničený chrám.

„Příchod Krista jako našeho velekněze do nejsvětější svatyně k očištění svatyně, zjevený v Danieli 8,14; příchod Syna člověka k Věkovitému, jak je podán v Danieli 7,13; a příchod Pána do jeho chrámu, předpovězený Malachiášem, jsou popisy téže události; a totéž je také znázorněno příchodem ženicha na svatbu, jak jej Kristus popsal v podobenství o deseti pannách v Matouši 25.“ Velké drama věků, 426.

První rozhořčení skončilo v roce 1798 a konec posledního rozhořčení nastal v roce 1844. Počátek šestačtyřicetiletého období, v němž Kristus vztyčil milleritský chrám, ilustroval jeho závěr, neboť jak počátek, tak i konec byly vyznačeny ukončením Božího rozhořčení proti Jeho lidu, neboť Ježíš vždy ztotožňuje konec věci s jejím počátkem.

V příštím článku budeme pokračovat ve studiu Gabrielova poučení Danielovi.

„Kniha Zjevení musí být lidu otevřena. Mnohým bylo vštěpováno, že je to zapečetěná kniha, avšak zapečetěná je pouze těm, kdo odmítají pravdu a světlo. Pravdy, které obsahuje, musí být hlášány, aby lidé měli příležitost připravit se na události, které se mají tak brzy odehrát. Poselství třetího anděla musí být předloženo jako jediná naděje na záchranu hynoucího světa.

„Nebezpečí posledních dnů jsou před námi a v naší práci máme varovat lid před nebezpečím, v němž se nachází. Ať nezůstanou bez povšimnutí vážné výjevy, o nichž proroctví zjevilo, že se mají brzy odehrát. Jsme Boží poslové a nemáme času nazbyt. Ti, kdo chtějí být

spolupracovníky našeho Pána Ježíše Krista, projeví hluboký zájem o pravdy obsažené v této knize. Perem i hlasem se budou snažit objasnit podivuhodné věci, které Kristus přišel z nebe zjevit.“ Signs of the Times, 4. července 1906.